"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏହା ଏକ ବିଚିତ୍ର ସତସଙ୍ଗ ଯେଉଁଠି ତୁମକୁ ଜୀବିତ ରହି ମରିବାର ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଛି ଯେଉଁମାନେ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିଥାଆନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପବିତ୍ର ହଂସ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ କେଉଁ ଗୋଟିଏ ଚିନ୍ତା ଲାଗିଛି ?

ଉତ୍ତର:- ଆମକୁ ବିନାଶ ପୂର୍ବରୁ ସମ୍ପନ୍ନ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁଥିରେ ଭରପୁର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଜ୍ଞାନ ଯୋଗରେ ମଜବୁତ ହୋଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ସେମାନେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରିବାର ସେବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସେବା ନକରି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ, ବେତାଳ ଭଳି ସର୍ବଦା ସେବାରେ ଧାଉଁଥିବେ । ସେବା ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବାର ଚିନ୍ତା ରହିଥିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାନୀ ବାବା ରୁହାନୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଆତ୍ମା ଏବେ ସାକାରରେ ଅଛି ଏବଂ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛି ଅର୍ଥାତ୍ ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି — ଏମାନେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି — ପ୍ରକୃତରେ ତୁମେମାନେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟ । ଏବେ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ତିଆରି ହେଉଛି ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚୋଟି ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମେ ପୂର୍ବରୁ ଶୁଦ୍ର ଥିଲ, ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛ । କାରଣ ଏଥିପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଦରକାର । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ନାମ ତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ଏହି ହିସାବରେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ସବୁ ସନ୍ତାନ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଟୁ । ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ କହୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହେବା ଦରକାର । ଏକଥା ଅଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାର ଅଛି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନୀ ହେବା ସହିତ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଇଏ କେବେ ଆସିଲେ, ଏଭଳି କିପରି ହେଲେ, ପୁଣି କେଉଁଆଡେ ଗଲେ ? ଏହି କଥା କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । କେହି ଯଦି ନେହେରୁଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନେହେରୁଙ୍କର ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳର ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଥାଏ । ଯଦି ତାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ଜାଣିନଥିବେ ତେବେ କେଉଁ କାମର । ସେହିଭଳି ମନୁଷ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ତ ଜାଣିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣକର ମଧ୍ୟ ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଶିବଙ୍କର କେତେ ପୂଜାରୀ ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ମୁଖରେ କହୁଛନ୍ତି ସିଏ ତ ଗୋଡି ମାଟି ପଥରରେ ଅଛନ୍ତି । କୋଣେ-ଅନୁକୋଣେ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହା କ'ଣ ତାଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ହେଲା ? ଏହା ତ ବୁଦ୍ଧିମାନର କଥା ହେଲା ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ପତିତ କହୁଛନ୍ତି । ପତିତ ଅକ୍ଷର ହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ । ପତିତର ଅର୍ଥ ହିଁ ହେଉଛି ବିକାରୀ । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ଆମେ ନିଜକୁ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ କାହିଁକି କହୁଛୁ ? କାହିଁକି ନା ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଆମେ ଗର୍ଭଜାତ ସନ୍ତାନ ନୁହଁନ୍ତି, ଆମେ ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ଅଟୁ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀମାନେ ସବୁ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହେଲେ ନା । ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟତଃ କାମ ବିକାରର ଖରାପ ଚିନ୍ତନ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ କହୁଛ ଆମେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହେଉଛୁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ପକ୍କା ଅଟେ । ଦୁନିଆକୁ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । କେବଳ ଏହିପରି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା ସେହି ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ତାଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛ । ବଡ-ବଡ ଧର୍ମର ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଏହି ନିରାକାର ପିତାଙ୍କୁ ମାନୁଛନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଏବଂ ସାକାରରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୂପି ବୃକ୍ଷର ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମଗୁଡିକରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଆତ୍ମା ତ ଏହି ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ଅଟେ । ଶରୀରକୁ ଦେଖି କୁହନ୍ତି — ଇଏ ଆମେରିକୀୟ, ଇଏ ଅମୁକ । ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖି ତ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସବୁ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତିଧାମରେ ନିବାସ କରନ୍ତି । ସେଠାରୁ ଏଠାକୁ ପାର୍ଟ ବଜାଇବା ପାଇଁ ଆସନ୍ତି । ତୁମେ କୌଣସି ବି ଧର୍ମର ଲୋକଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ତ ସମସ୍ତେ ନେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଉପରୁ ମଧ୍ୟ ନୂଆ ଆତ୍ମା ଆସି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଜଣାଥିବା ଦରକାର ଯେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ଏହାର ରଚୟିତା କିଏ, ଏହା ଘୂରିବାରେ କେତେ ସମୟ ଲାଗୁଛି ? ଏକଥା ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ, ଦେବତାମାନେ ତ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି ଦେବତା ହେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଏବେ ନିଜର ଏବଂ ରଚନାର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବୀଜରୂପ ବାବାଙ୍କର ବୀଜରୂପ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଯେମିତି ବାବା ଏହି ଓଲଟା ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସେମିତି ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଏବେ ତାଙ୍କଠାରୁ ନେଉଛୁ । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ କେବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା

ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇନାହଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଠାକୁ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ସାତ ଦିନର ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ନେଇ ନାହାଁନ୍ତି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ସଭାରେ କିପରି ବସିପାରିବେ । ଏହାକୁ ଇନ୍ଦ୍ରସଭା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଇନ୍ଦ୍ର କୌଣସି ପାଣି ବର୍ଷା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହାକୁ ହିଁ ଇନ୍ଦ୍ରସଭା କୁହାଯାଏ । ତୁମକୁ ପରୀ ମଧ୍ୟ ହେବାର ଅଛି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପରୀ ମାନଙ୍କର ଗାୟନ କରାଯାଇଛି ନା । କେହି କେହି ସନ୍ତାନ ଯଦି ଭଲ ସ୍ୱଭାବର ହୋଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପରୀ ବୋଲି ଭାବିଥା'ନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ପାଉଡର ଆଦି ଲଗାଇ ସୁନ୍ଦର ହେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ପରୀ, ପରୀଜାଦା, ହେଉଛ । ଏବେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ସାଗରରେ ଜ୍ଞାନସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ-ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ କ'ଣରୁ କ'ଣ ହେଉଛୁ । ଯେଉଁ ପିତା ସଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ସଦା ସୁନ୍ଦର ଅଟନ୍ତି ସେହି ଯାତ୍ରୀ ଏବେ ତୁମକୁ ଏଭଳି ଦେବୀ-ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ପତିତ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଗୋରା ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର କିଏ କରିବେ ? ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ କରିବାକୁ ପଡିବ ନା । ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ତ ଘୂରିବାକୁ ହେବ ନା । ଏବେ ତୁମକୁ ଗୋରା ହେବାର ଅଛି । ଏକମାତ୍ର ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ତୁମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପ୍ରେମର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସେହି ପିତାଙ୍କ ଅର୍ଥେ ଯେଉଁ ମହିମା ଗାୟନ କରାଯାଇଛି ତାହା ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ଅର୍ଥେ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ବେହଦ ପିତାଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ଅଟେ । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ ଆସି ଆମକୁ ନିଜ ଭଳି ମହିମା ଯୋଗ୍ୟ କରାଅ । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ମହିମା ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛ ନା । ପାଠପଢାରେ ସମସ୍ତେ ଏକାଭଳି ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ରାତି ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ତୁମ ନିକଟକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆସିବେ । ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାର ଅଛି । ପୁଣି ସେଥିରୁ କେହି ଭଲ ଭାବରେ ପଢୁଛନ୍ତି ପୁଣି କେହି କମ୍ । ଯିଏ ପାଠପଢାରେ ସବୁଠୁ ହୋସିୟାର ଥିବ ସିଏ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଢାଇପାରିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ କେତେ କଲେଜ ଖୋଲି ଚାଲିଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଏଭଳି କଲେଜ ତିଆରି କର ଯାହା ଫଳରେ କେହି ବି ଜାଣି ପାରିବେ ଯେ ଏହି କଲେଜରେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ବାବା ଭାରତକୁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଭାରତରେ ହିଁ କଲେଜ ଖୋଲୁଛନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟରେ ବିଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ଖୋଲି ଚାଲିବ । ବହୁତ କଲେଜ, ୟୁନିଭରସିଟି (ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ) ଦରକାର ନା । ଯେଉଁଠାକୁ ବହୁତ ଆତ୍ମା ଆସି ପଢିବେ ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ପାଠପଢା ପୂରା ହୋଇଯିବ ତା'ପରେ ସମସ୍ତେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମକୁ ଚାଲିଯିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇଯିବେ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ ନା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି — ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା..... । ଏଠାରେ ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ, ତାହା ହେଉଛି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଦେବତା ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ରାତି ଦିନର ଫରକ ରହିଛି! ଦିନରେ ହେଉଛନ୍ତି ଦେବତା ଏବଂ ରାତିରେ ହେଉଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ପୂଜାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶାସ୍ତ୍ର, ଭକ୍ତି ଆଦିର ନାମ ନଥାଏ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ପୁଣି ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ଦୈବୀ ଦୁନିଆ ରାମରାଜ୍ୟ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଆଗରୁ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ଯେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ? ରାବଣ କେବେ ଆସିଲା ? କିଛି ବି ଜଣା ନଥିଲା । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଲଙ୍କା ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡି ଗଲା । ଦ୍ୱାରିକା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି କହୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ସାରା ଦୁନିଆ ବେହଦର ଲଙ୍କା ଅଟେ । ଏହା ଏବେ ବୁଡିବାକୁ ଯାଉଛି । ଏସବୁ କିଛି ବୁଡିଯିବ, ସବୁ ଜଳାମୟ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗ କେବେ ବୁଡେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କେତେ ଅସରନ୍ତି ଧନ ଥିଲା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଗୋଟିଏ ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିରକୁ ମୁସଲମାନମାନେ କେତେ ଥର ଲୁଣ୍ଠନ କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ଦେଖ କିଛି ବି ଧନ ନାହିଁ । ଭାରତରେ କେତେ ଅସରନ୍ତି ଧନ ଥିଲା । ଏହାକୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ଏହାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଇପାରିବ ? ଏବେ ତ ନର୍କ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗ କିଏ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନର୍କ କିଏ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ? ଏକଥା ତୁମେମାନେ ଏବେ ଜାଣିଗଲଣି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କେତେ ସମୟ ଚାଲୁଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବତାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି । ରାମରାଜ୍ୟରେ ତ କେବଳ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ପାଠ ପଢୁଛ । ଏହି ପାଠ ଅନ୍ୟ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ତ ଏବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ରାମରାଜ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଯୋଗ୍ୟ କରାଉଛି । ପୁଣି ତୁମେ ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛ । ତେବେ ଅଯୋଗ୍ୟ କାହିଁକି କୁହାଯାଉଛି ? କାହିଁକି ନା ପତିତ ହୋଇଯାଉଛ । ମନୁଷ୍ୟ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଗୁଣ ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ଅବଗୁଣର ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲ ସେତେବେଳେ ଦୁନିଆ ନୂଆ ଥିଲା । ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ତୁମେ ହିଁ ମାଲିକ ଥିଲ । ତେବେ ଏବେ ତୁମକୁ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିବା ଦରକାର । ତୁମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ ନା । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି — ଏମାନେ ଘର ଭାଙ୍ଗି ଦେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେମାନେ ଏଠାକୁ ଆସି ଶିକ୍ଷା ନେଉଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ଭଲ । କାରଣ ଅର୍ଥ ଏଠାକୁ ଆସିବା ପରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ନା । ଭାଇ ଭଉଣୀ ଦୃଷ୍ଟି ନରହିଲେ ପବିତ୍ର କିପରି ହୋଇପାରିବ । ସମସ୍ତ ଆଧାର ପବିତ୍ରତା ଉପରେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହି ମଗଧ ଦେଶକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ଯାହାକି ବହୁତ ତଳକୁ ଖସିଯାଇଛି, ବହୁତ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ଖାଦ୍ୟ ପାନୀୟ ମଧ୍ୟ ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବହୁତ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ଆତ୍ମାର ଅନ୍ତିମ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଇଏ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ଶେଷ ଜନ୍ମ ପରେ ପ୍ରଥମ ଜନ୍ମ ହୁଏ ଏବଂ ତା'ପରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଶେଷ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ । ବାବା ଉଦାହରଣ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେବେ ଏକଥା ତୁମେ ଯେବେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଯିବ, ତୁମ ନିକଟକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଆସିବେ । ଏବେ ଏହି ବୃକ୍ଷ ବହୁତ ଛୋଟ ଅଟେ । ଏହାକୁ ତୋଫାନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଲାଗୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କିନ୍ତୁ ତୋଫାନର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏବେ ଉପରୁ

ନୂଆ ନୂଆ ଆତ୍ମା ସବୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୋଫାନ ଲାଗିବା ଦ୍ୱାରା ଅଧୋପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ମାୟାର ତୋଫାନ ନଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ବସି ବସି ମରିଯାଉଛନ୍ତି ତୁମର ଏଠାରେ ମାୟା ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲୁଛି, ସିଏ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ହଇରାଣ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏସବୁ ହେବ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମରେ ରାବଣକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । କାରଣ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ରାମ ରାଜ୍ୟର ଅର୍ଥ ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ । ଭଲେ ସତସଂଗକୁ ଯାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଜୀବନ ମୃତ୍ୟୁର କଥା କୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ ରୂପରେ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ କହୁଛ — ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ତାଙ୍କଠାରୁ ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇ ଅଧିକାରୀ ହେବା ସମୟରେ ମାୟାର ଅଧୀନ ହୋଇଗଲେ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ମିଳିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି । ହଂସରୁ ବଦଳି ବଗୁଲା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା ଦୟାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ବୁଝାଇ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ପୁଣି କେହି ନିଜର ଉନ୍ନତି କରି ଚଢିଯାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ସ୍ଥିର ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ମହାବୀର, ହନୁମାନ କୁହାଯାଏ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ମହାବୀର-ମହାବୀରିଣୀ ଅଟ । ସମସ୍ତେ ତ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛ । ସବୁଠାରୁ ବଳବାନଙ୍କୁ ମହାବୀର କୁହାଯାଏ । ଆଦିଦେବଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମହାବୀର କୁହାଯାଏ, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଏହିଭଳି ମହାବୀର ଜାତ ହୁଅନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରନ୍ତି । ସେମାନେ ହିଁ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ କ୍ରମାନୁସାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଚାଲିଛନ୍ତି । ତେବେ ରାବଣ ହେଉଛି ୫ ବିକାର । ଏହା ତ ବୁଝିବାର କଥା । ଏବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ବାବା ଖୋଲୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେହି ତାଲା ଏକଦମ୍ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ହେଉଛି ଯେଉଁମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲୁଛି ସେମାନେ ଯାଇ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ସେବା କର ଯେଉଁମାନେ ବିକାର ରୂପୀ ନଳାରେ ପଡିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କର । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ନଳାରେ ଖସିପଡ । ତୁମେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବାହାରକୁ ବାହାରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାହାର କର । କାରଣ ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀରେ ଅପରମଅପାର ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ଅପରମଅପାର ସୁଖକୁ ଯିବାର ଅଛି । ଯିଏ ଅପରମଅପାର ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କରି ମହିମା ହିଁ ଗାୟନ କରାଯାଉଛି । ରାବଣ ଯିଏକି ଦୁଃଖ ଦେଉଛି, ତା'ର କ'ଣ କେବେ ମହିମା ହୋଇପାରିବ କି ? ରାବଣକୁ ଅସୁର କୁହାଯାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ତୁମେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଥିଲ, ଅପାର ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ତୁମେ ଏବେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ । ତୁମକୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର ଏବଂ ତା' ସହିତ ସାବଧାନ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ପଦବୀ ତ କ୍ରମାନୁସାରେ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତାର ପଦବୀ ଅଲଗା ଅଲଗା ହୋଇଥାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ତ ଈଶ୍ୱର ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣୁଛ । ପାଠପଢା ଆଧାରରେ ହିଁ କ୍ରମାନୁସାରେ ନମ୍ବର ମିଳିଥାଏ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ପାଠପଢା, ଏଥିରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ରହିବା ଦରକାର । ପାଠପଢା କେବେ ମିସ୍ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆମେ ସବୁ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟୁ ଆମକୁ ଈଶ୍ୱର ପିତା ପଢାଇଛନ୍ତି — ସେହି ନିଶା ପିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଦା ରହିବା ଦରକାର । ଭଗବାନୁବାଚ — ସେମାନେ କେବଳ ମୋର ନାମ ବଦଳରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଭୁଲ୍ ବଶତଃ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ ଭାବି ନେଇଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା କୃଷ୍ଣ ହେଉଛନ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କର ପରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଭଗବାନ । ବାବା ଯେଉଁ ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ ଇଏ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ଏବେ ହିଁ ମିଳିଛି । ଯେଉଁମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସେବା ବ୍ୟତୀତ କେବେ ସୁଖ ଲାଗିବ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନରେ ଏତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଯିବ ଯାହାକି ଜିନ୍ ଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ । ତୁମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରାଇବାର ସେବାରେ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ମୃତ୍ୟୁ ପୂର୍ବରୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ତ ଲଢେଇ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ, ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ମାଡି ଆସିବ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଶେଷ ସମୟରେ ଆସିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିବା ପାଇଁ ମହାବୀର ହୋଇ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ମାୟାର ତୋଫାନରେ ହଲଚଲ୍ ହେବାର ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ଭଳି ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲାକୁ ଖୋଲିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପ୍ରତିଦିନ ଜ୍ଞାନ ସାଗରରେ ଜ୍ଞାନ ସ୍ନାନ କରି ପରୀ ରାଜକୁମାର ହେବାର ଅଛି । ଗୋଟିଏ ଦିନ ବି ପାଠପଢାକୁ ବନ୍ଦ କରିବାର ନାହିଁ । ଆମେ ସବୁ ଭଗବାନଙ୍କର ଛାତ୍ର -- ଏହି ନିଶାରେ ରହିବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ହୃଦୟର ସହିତ "ମେରା ବାବା" କହି ସଚ୍ଚା ସଉଦା ଅର୍ଥାତ୍ ଲେଣ୍-ଦେଣ୍ କରୁଥିବା ସମର୍ପିତ ବା ମରଜୀବା ଆତ୍ମା ହୁଅ । ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସମର୍ପିତ ହେବା । ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ହୃଦୟର ସହିତ "ମେରା

ବାବା” ବୋଲି କହୁଛ ସେତେବେଳେ ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ମୋର ସବୁକିଛି ତୁମର । ଚାହେଁ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ଥାଅ, ଚାହେଁ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରରେ ରହିଥାଅ କିନ୍ତୁ ଯିଏ ହୃଦୟର ସହିତ ମେରା ବାବା ବୋଲି କହିଲା, ବାବା ମଧ୍ୟ ତାକୁ ନିଜର ସନ୍ତାନ ରୂପରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେଲେ, ଏହି ସଉଦା ହୃଦୟର ଅଟେ, ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଇବାର ସଉଦା ନୁହେଁ । ସମର୍ପିତ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ସର୍ବଦା ଶ୍ରୀମତର ଅଧୀନରେ ରହିଥାଏ । ଏହିଭଳି ସମର୍ପିତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ମରଜୀବା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ମୋର ଶବ୍ଦ ସହିତ ସ୍ନେହ ରହିଛି ତେବେ ଅନେକ ମୋରକୁ ଏକମାତ୍ର “ମୋର ବାବା” ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ସମାହିତ କରିଦିଅ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****